

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

N:o 41
Den 8 Okt.

Illustrerad Veckotidning för Söndagsskolan och Hemmet

Redaktion: ANNA och J. B. GAUFFIN.

33 årg.
1916.

Herren hjälper.

1 Sam. 7: 5—12.

Profeten Samuel hade ända från sin barndom varit en Herrens tjänare, såsom vi sågo i förra söndagens betraktelse. Han fick börja med att sköta om lamporna i den sjuarmade ljusstaken, lägga fram skådebröden och taga bort de gamla i tabernaklet, han skulle se till, att alla de heliga kärnen därinne voro skinande blanka och att allt fanns på sin rätta plats. Men han skulle framför allt annat lära sig känna Guds vilja och följa den, samt förkunna den för sitt folk.

Men den som tjänar Herren troget såsom Samuel gjorde, den får också röna hans hjälp och bistånd i alla livets förhållanden. Han får röna Herrens hjälp i det dagliga livets små bestyr och vid mögnare år i större ting. Såsom gosse hade Samuel mycket arbete med att lära sig Guds lag och hela Israels lagbok, och så skulle han läsa upp läxorna däri för prästen Eli. Men för varje dag hjälpte Herren honom att minnas sina läxor och att komma ihåg alla sina andra sysslor, så att intet blev glömt.

Nu var Samuel vorden man, men han slutade därför icke upp att tjäna Herren. Han tyckte icke, att han nu var för stor till att vara gudfruktig och att gå på Guds vägar, såsom många unga i våra dagar göra.

Såsom små gå de i söndagsskolan, knäppa sina händer till bön och läsa något Guds ord om dagarna. Men sedan de växt upp, lockar dem synden och deras köttsliga begär bort från Gud och hans vilja. De sluta upp att bedja och att läsa Guds ord och att vara med där detta ord förkunnas. I stället löpa de ute om nätterna till dans och andra syndanöjen. Och äro de troendes barn, så är det dubbelt sorgligt, att de så övergivit sin barn-domstro och sin Gud.

Helt annat var det med Samuel. Han ville leva för att tjäna sin Gud och sitt folk. Och hela Israel från Dan i norr till Beer-Seba i söder visste, att Samuel var betrodd att vara Herrens profet, och folket lyssnade till honom och lydte honom.

Vår text för söndagsskolan talar om för oss, att Israel var i nöd och sökte Herren under klagan. Ty filistéerna hade anfallit dem med krig och hotade att göra dem till trälar under sig. De samlade sig nu till Samuel i Mispa och bekände sina synder inför Herren och kastade bort ifrån sig avgudabilderna. Det var för Israel en omvändelsens och helgelsens dag.

Men när filistéerna fingo höra, att Israels folk samlat sig i stor myckenhet i Mispa, drogo deras hövdingar med krigshärarna emot dem för att på en gång slå ned hela Israel. Då fruktade Israels barn mycket och sade till Samuel: "Upphör icke att ropa för oss till Herren, vår Gud, att han må frälsa oss ifrån filistéernas hand". Samuel offrade då heloffer och brännoffer åt Herren och ropade till Her-

ren för Israel, och Herren bönhörde honom.

Under det Samuel offrade och bad, ryckte filistéerna fram till strid mot Israel. Herren lät då ett starkt tordön dundra över filistéerna och förvirrade dem. När israeliterna i täta led anföllo, slogo de sina fiender så grundligt, att de icke vidare vågade anfalla Israel med krig så länge Samuel levde.

Men för att giva Gud äran för denna seger uppreste Samuel en minnesstod mellan Mispa och Sen och gav den namnet Eben-Haeser, i det han sade: "Allt härintill har Herren hjälpt oss." På denna sten kunde sedan Israels barn visa och säga: "Herren hjälper. Här var det han skänkte våra härar seger över filistéerna, så att vi nu fått leva i fred och ro i vårt land."

Så hjälper Herren städe ett folk, som gör sinnesändring och vänder sig från synden till honom, och som med samlad kraft försvarar sitt land och sitt folk i rätta stunden. Hitintills har han hulptit vårt land i ofredstider, så att vi ännu kalla det "vårt land". Men visst höves det oss alla att i likhet med Samuel ropa med iver och allvar till Herren i himmel, att han just nu måtte hjälpa oss, om våra härar måste rycka ut att försvara hem och härd, land och folk och allt, vad vi ärvt från våra fäder. Ingen kan hava större utsikt att bliva bönhörd, än just Sverges hundratusende söndagsskolbarn. Förener eder i brinnande böner om att Gud hägnar och bevarar vårt land!

J. B. Gauffin.

En glad givare.

ett litet vindsrum vid en trång gata satt en afton en fattig kvinna vid sitt sjuka barns säng. Hon såg, att krafterna togo av dag för dag, och att den lilla kroppen blev

allt mer och mer tunn och genomskinlig. Tårarna rullade utför den stackars moderns kinder — hon kunde icke längre sitta stilla och overksam, hon måste försöka att få hjälp. Hastigt stoppade hon täcket bättre

om den lilla och sprang så fort hon kunde utför trapporna ned på gatan. Där vände hon om hörnet vid nästa gata och sprang upp i närmaste hus, där hon ringde på hos familjen i första våningen. Frun i huset öppnade själv tamburdörren.

»Kära frun, bli inte ledsen på mig,» bad den stackars kvinnan, »jag kommer inte med den sömnad jag lovat få färdig tills i dag. Jag har inte kunnat sy på sista tiden, för att min lilla flicka är så sjuk. Frun ville väl inte hjälpa mig med litet mjölk åt henne? Doktorn säger, att hon behöver något närande, men mjölken är så dyr, och jag har inga pengar att köpa för.»

»Om jag bara hade någon,» svarade frun. Hon visste, att hon hade just så mycket, som hennes lille Sven brukade få till kvällen.

Hon betänkte sig ett ögonblick. Nej, det kunde ej hjälpas, Sven måste i dag undvara sin mjölk. Hon gick in efter muggen, som hon redan satt på bordet åt sin gosse.

Efter en stund kom Sven in i rummet. Han blev mycket förnärad, då han hörde, att han ej skulle få någon mjölk, utan att den givits åt en fattig kvinna, som hade ett sjukt barn.

»Det var *min* mjölk, och så ger du bort den,» muttrade han. »Vi behöver då väl inte hålla den där kvinnan med mjölk.»

Och sur och tvär gick han till sängs, medan hans mor bedrövad satt och tänkte på sin lille gosses hårda, kärlekslösa ord. Huru skulle det gå honom i livet med ett sådant sinne? Hon visste, att den som icke vill försöka glädja andra aldrig själv kan få någon glädje i livet, och hon önskade innerligt, att Gud ville giva hennes gosse ett kärleksfullt hjärta, så att han också kunde känna medlidande med andras nöd.

Följande dag gick hon till den fattiga kvinnan för att se, huru det stod till med hennes sjuka barn, och hon tog med sig Sven dit. De kommo in i ett rum, där det såg tomt och bart ut. Kvinnan hade nödgats sälja eller pantsätta åtskilligt av

sitt bohag för att skaffa pengar till mat. Elden i kakelugnen hade brunnit ned, det hade säkert icke varit så stor brasa, ty där var bitande kallt.

Den stackars modern tackade åter för den goda mjölken hon fått kvällen förut. Så snart den lilla flickan hade druckit den, hade hon somnat, och om natten hade hon sovit bättre än hon brukat göra.

Med tårar i ögonen såg Svens mor på den lilla, som såg så eländig ut. Även Sven såg på henne och kände sig mycket nedstämd. Han tryckte sig tätt intill sin mor.

»I dag kan jag inte skaffa er mjölk,» sade denna, »men är det ingenting annat jag kan hjälpa er med?»

»Tack så mycket, men det är ingenting, som jag behöver för tillfället annat än mjölk,» svarade kvinnan och såg bedrövad på sin lilla flicka.

På hemvägen var Sven mycket tyst. Hans mor sade heller ingenting — hennes tankar voro upptagna av vad hon sett och huru hon skulle kunna skaffa hjälp här, där det behövdes mycket mera, än hon var i stånd att ge. Väl var hon icke egentligen fattig, men det föll sig ibland rätt svårt att få pengarna att räcka till.

Då kvällsbordet dukades, sattes den vanliga mjölmuggen framför Svens plats, men han stod stilla vid fönstret och såg ned på gatan. Först då hans far något otåligt ropade på honom, lydde han och satte sig på sin plats, men han sköt sakta sin mjölmugg åt sidan. Efter en stund steg han upp och gick fram till sin mor.

»Mor,» viskade han, »får jag inte gå till den lilla sjuka flickan med min mjölk?»

»Jo, gärna, min gosse,» svarade hon, och med mjölmuggen i handen gick han ut ur rummet.

Om en liten stund kom han tillbaka och stormade in till föräldrarna.

»Se så, mor,» ropade han, medan hans ansikte strålade av glädje, »nu har den lilla flickan fått mjölken, och nu sover hon säkert också gott i natt. Den fattiga kvinnan blev så glad. Gud välsigne dig,

MODELLERING.

min gosse!» sade hon, och det var mig hon menade, vet du mor.»

Efter en stund såg han upp på sin mor igen. »Vet du vad, mor», sade han, »jag tycker, att min mjölk smakar så gott i kväll — jag menar min ingen-mjölk», till-

lade han och skrattade åt sin egen kvickhet. Han kände sig så glad och nöjd, långt mera glad än han skulle varit, om han hade fått en dubbelt så stor portion mjölk, som han brukade få, och själv hade druckit ur alltsammans.

EN HJÄLTE.

Modellering.

Med fotografi.

Det finnes för eder barn, likaväl som för oss äldre, åtskilliga slags arbeten, som äro mer intressanta och tilltalande än andra. Så är det i hemmet, och så är det i skolan.

I allmänhet tycka barnen, att det är roligt att få slöjda, rita och modellera, att få med egna händer utföra någonting och nå ett resultat, som man själv kan se och jämväl visa far och mor. Dock vet jag, att många, många barn också tycka om att i skolan läsa katekesen för att få klara begrepp i kristendomens sanningar.

Vårt fotografi framställer en modelleringskola, där barn i olika åldrar, flickor och gossar, få undervisning. En lärare hinner här inte till att handleda och undervisa alla barnen. Såsom vi se av teckningen, äro de inte mindre än fem.

För några år sedan användes för detta arbete såsom material våt lera, men nu har man modelleringsmassa, som är enkom beredd för ändamålet, så att man inte behöver smeta ner sig själv eller sina kläder.

Men vad modellera de små? Det är allt möjligt, såsom kor, får, höns och grisar; bläckhorn, ljusstakar, blomvaser och andra prydnadssaker, dockor, delar av människokroppen, såsom händer, fötter,

armar och ben och slutligen hela människofigurer.

Men dit kommer man inte strax. Även i modelleringskursen gäller det att gå från det lättare till det svårare, från det enklare till det mer sammansatta. Vi förstå alla, att det är lättare att forma till en lergök än ett människohuvud med riktiga ögon, näsa, mun, öron och vackra hårlockar.

Men var finnas sådana här skolor, som vi se på fotografiet? Det finns inte många i vårt land. Men i Stockholm, Göteborg och Malmö och andra större städer finnas de i samband med tekniska skolor.

Vårt fotografi är dock inte från någon av dessa utan från en skola i Tyskland. Där står skolväsendet högt, där kostar man på barnen och de unga en grundlig utbildning, så att när de sluta sin skolgång vid en sjuutton år, så har en hel mängd i yrkesskolorna lärt sig ett yrke och blir anställd med ganska stor lön ända från början.

Naturligtvis är det även här de stora städerna, som gå i spetsen. På landet får man även där nöjasig med mindre. Dock har man på stora sträckor i Tyskland lätt att ordna skolväsendet, emedan hela socknen bor i en enda stor, stadsliknande by, och runt omkring denna ligga de vidsträckt ägorna utan några spridda gårdar såsom i vårt land.

J. B. Gauffin.

En hjälte.

Med teckning.

*En liten parvel med gullgul lock
Och mörkblått förklä' till vapenrock,
Sin mammas halsduk, en gul, till bälte,
Och morfars sabel han fått, vår hjälte.*

*Så slår han rustad mot turk och ryss,
Lik hjältekungen, han hört om nyss,
Så vill han slåss som kung Karl i Bender
Och vinna segrar och nya länder.*

*Han står så hurtig, så viss och stolt,
Den lille hjälten i barnakolt,
Och vill all världen så käckt betvinga
Med morfars rostade bruna klinga.*

*Din strid du börjar blott allt för snart,
Fast ej med turken som molståndspart,
Fast ej med klinga och svärd den övas,
Och ingen armkraft i kampen provas.*

*Dock måttas huggen mot hjärterot
Och bringa ofta oläkelig sot:
Allt rent, som blommar i barnahjärta,
Vill ovänshären med skulder svärta.*

*Den vill förhåna din moders bönn
Och gömma himlen, som, vid och skön,
Kring barnet gjuter sin klara dager
I morgonstunden så ren och fager.*

*Den vill så ogräs i skuldlös barm,
Så giftig avund och agg och harm;
Var ädel känsla den ville gäcka.
Var storsint gärning med löje fläcka.*

*Varhålst du möter din oväns makt,
Så kämpa modigt och oförsagt.
Men glöm ej söka ditt starkhetsbälte
Hos den, som ensam bär namnet Hjälte!*

ASTER.

Stor-Sven och lill-Sven. (Forts. fr. föreg. n:r).

Hon såg förvånad på honom.

»Du går så fort», pustade han.

Då log hon, ett litet vekt leende. »Du vet, att vi äro sent ute», sade hon.

Sedan följdes de åt varena dag som förut.

Klockan tolv var en halvtimmes middagrast, då de som bodde närmast kunde gå hem och äta och de övriga i god ro kunde taga itu med matsäcken. Skolläraren var en lugn och tålmodig man, som sällan blev häftig och uppbrusande, men det var en sak han inte tålde: att barnen spillde ut bläcket. Och den som var så olycklig att välta omkull ett bläckhorn, fick ingen glad dag.

Nu hände det, att medan de sutto vid varsin pulpet och försågo sig med skolmaten, Olle i hastigheten stötte till bläckhornet med sin armbåge, och bums låg det på golvet och allt bläcket ur. Gossen blev omväxlande blek och röd. Det kom med ens en sådan tyngd i hans sinne. Vad skulle han göra? Om en fem sex minuter kom Joakimsson — och då —

Runt omkring stodo de andra, några tysta och förfärade, andra högröstade och skrattande. Åh, vad han skulle få! Det där bläckhornet, som läraren just nyss hade fyllt!

Han måste tvinga sig till ett litet leende för att visa sig käck och »karlfatt», men där kom ju Gully med en trasa. Hon såg rädd ut och vågade inte se på honom. Han sköt kamraterna åt sidan, och utan att tacka tog han trasan av Gully och började torka upp bläcket. Men det blev

bara värre, bläcket spred sig allt längre omkring, och inte heller hade han något vatten att vrída upp trasan i. Det föreslogs, att någon skulle gå in i köket till fru Joakimsson och få låna en hink med vatten, men ingen ville göra det. Hon skulle naturligtvis fråga, vad de skulle ha vattnet till, och då stodo de där.

Bäst det var hörde de steg i tamburen — välkända, fasta steg. Ögonblickligen voro alla på sina platser, och Olle gömde trasan och satte sig han också. Det var dödstyst i skolsalen, då den gamle läraren kom in.

»Vad ha ni för er, som gör ett sådant väsen?» sporde han med sträng röst. Men i detsamma fick han se bläcket på golvet och gick närmare med rynkad panna och bister min.

Han stod en minut och bara stirrade på bläcket. Ingen vågade andas. »Vem har gjort detta?» frågade han.

Det knakade i Olles pulpet — han tänkte just resa sig upp. Då steg plötsligt stor-Sven upp framför honom. »Jag», sade han med låg röst.

Alla barnen vände sig emot honom och bara stirrade.

»Du?»

Men i samma ögonblick reste sig Olle. »Nej, det var jag», sade han.

Läraren såg oviss från den ena till den andra. »Jag frågar, vem som har slagit ut bläcket här?» ropade han vredgad. Ingen svarade.

Då fattade han lill-Sven, som satt närmast, i axeln, så att han hoppade till.

»Säg det du», sade han.

Lill-Sven blev blodröd. »Det var — det var —» stammade han och slog ner ögonen. Men i ett nu lyfte han upp huvudet och såg läraren rätt i ögonen. »Får jag lov att gå efter vatten och försöka torka upp bläcket?» frågade han trohjärtat.

Läraren såg förvånad och forskande på honom, stod ett ögonblick liksom eftersinnande, sedan nickade han med huvudet och gick rak och med lätta steg upp i katedern. »Sitt ned», sade han barskt och slog handen i bordet. Stor-Sven och Olle satte sig dröjande.

Men då timmen var slut, måste Olle och bägge Svennerna stanna kvar i skolsalen, ty läraren tog dem i förhör. »Kära gossar», sade han och fick med ens så mild röst, »ni må inte tro, att jag vill göra er något ont; jag vill så gärna göra det gott och bra för er allesammans, men när ni ha gjort något galet, måste ni straffas — inte så mycket för bläckets skull som därför att ni inte är öppen hjärtliga och sanningsenliga och tala om allt som det är.»

Olle sade återigen, att det var han, som hade gjort det. Och stor-Sven stod och teg och hängde huvudet. Läraren såg en stund från den ena till den andra, så vände han sig till Sven. »Varför sade du, att det var du?» frågade han.

Sven böjde huvudet och såg ned på golvet.

»Olle är min kamrat», stammade han.

»Vi äro ju kamrater alla tre», inföll lill-Sven käckt. Han var den frimodigaste av dem och hade det bästa samvetet.

»Jaså, ni äro kamrater ni.» Läraren strök sig tankfullt om hakan; därpå tog han plötsligt ett steg framåt och tog den ena efter den andra i handen.

»Håll kamratskapet högt i ära gossar, och låt det vara ett heligt förbund emellan er, men kom ihåg» — här höjde han rösten — »att ett gott och osvikligt kamratskap måste vila på *sanning*».

Gossarna stodo där med tårfulla ögon och sågo ned mot golvet. Men från den dagen voro de alla tre goda vänner och helt försonade.

(Slut.)

Brevväxling med de små.

Prisuppgift n:o 15.

Räknegåta.

En rektangelformig plan har en längd av 72 meter och en bredd av 60 meter. I planens mitt skall ett blomsterland anläggas av precis samma form som den förra och överallt på samma avstånd från dess ytterkanter. Blomsterlandet skall ha dubbelt så stor yta som återstoden av planen. Huru långt och brett skall blomsterlandet vara?

Prisuppgift n:o 16.

Gåta.

Fem vita jungtrur fina och små
In genom samma dörr måste gå,
Var sitt rum de där måste hitta,
Aldrig de där ur springor få titta.
Fångar de äro, men trivas dock gott,
Om det ej varar för länge blott.

Bibelläsning

eller vad står det i nästa söndags text?

Veckan 9—15 oktober 1916.

- M. 9. 1. Sam. 10: 17—24. Saul väljes till konung.
T. 10. v. 17—18. Samuel påminner folket om Guds väldiga gärningar.
O. 11. v. 19. Israel förkastar Gud såsom sin konung.
T. 12. v. 20—21. Konungavalet.
F. 13. v. 22. Sauls konungsliga sinne.
L. 14. v. 23. Sauls konungsliga gestalt.
S. 15. v. 24. Folket hyllar Saul.

Söndagsskoltext för den 15 oktober.

17 Sönd. e. Trefaldighet.

Saul väljes till konung.

1. Sam. 10: 17—24.

Minnesvers: 1. Petr. 2: 17. Hedren alla, älsken bröderna, frukten Gud, ären konungen.